ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobců: **a) V. H.,** zast. Mgr. Liborem Hubáčkem, MBA, advokátem se sídlem Malé náměstí 73, Benešov, **b) I. H.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2018, č. j. 46 A 176/2017 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Žalobci podali dne 9. 10. 2017 u Krajského soudu v Praze společnou žalobu, jíž se domáhali zrušení celkem čtyř rozhodnutí, mj. rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, jímž byla prodloužena doba platnosti územního rozhodnutí ze dne 29. 9. 2004, č. j. Výst.328.1-36/03/2004/B-41, o umístění stavby přeložky silnice I/3 Olbramovice, do 31. 12. 2013. Krajský soud usnesením ze dne 14. 11. 2017, č. j. 46 A 165/2017 – 10, žalobu proti uvedenému rozhodnutí vyloučil k samostatnému projednání v řízení vedeném pod sp. zn. 46 A 176/2017.

[2] Žalobce a) následně podal dne 16. 10. 2017 další samostatnou žalobu, kterou se domáhal zrušení dalších rozhodnutí, mj. opět i rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, vydané v I. stupni. Krajský soud usnesením ze dne 23. 1. 2018, č. j. 46 A 167/2017 – 24, opět vyloučil žalobu proti zmíněnému rozhodnutí Městského úřadu Votice k samostatnému projednání a současně ji spojil ke společnému projednání s věcí vedenou pod sp. zn. 46 A 176/2017.

[3] Krajský soud následně zjistil, že proti rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, podali žalobci odvolání, které Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 25. 11. 2011, č. j. 219291/2011/KUSK, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Krajský soud proto vyšel z toho, že

žalobci nesprávně označili rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, za rozhodnutí žalobami napadené, a dospěl k závěru, že rozhodnutím, proti němuž žaloby dle svého obsahu fakticky směřují, je rozhodnutí o odvolání vydané Krajským úřadem Středočeského kraje (dále jen „žalovaný“).

[4] Krajský soud následně přistoupil k posouzení otázky včasnosti žalob a vzhledem k jejich opožděnosti obě žaloby dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[5] Nejvyšší správní soud obdržel dne 3. 5. 2018 prostřednictvím Krajského soudu v Praze podání žalobce a) (stěžovatele) ze dne 16. 4. 2018 označené jako „*I. Žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyvlastnění pozemku pro nicotnost*“ a „*II. Výhrady proti usnesení 46 A 176/2017 – 52*“, jež bylo dle svého obsahu posouzeno ad I. jako doplnění kasační stížnosti v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 As 65/2018 a ad II. jako kasační stížnost proti v záhlaví označenému usnesení Krajského soudu v Praze.

[6] Stěžovatel předně poznamenal, že krajský soud rozhodl o rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 219291/2011/KUSK, ačkoliv zásadní žalobu podal stěžovatel proti rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, a dále proti rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 18. 4. 2017, č. j. 11393/2017/VÝST-No, o vyvlastnění. Krajský soud přitom dle stěžovatele neprojednal všechny žalobní body a přehlédl vnitřně rozporné a právně i fakticky neuskutečnitelné úkony, pro něž lze považovat celé správní řízení za nicotné.

[7] Stěžovatel dále podotkl, že teprve veřejnou vyhláškou ze dne 9. 4. 2018, č. j. 037211/2018/KUSK-DOP/Lac, sp. zn. SZ 037211/2018/KUSK, žalovaný oznámil zahájení stavebního řízení a z tohoto oznámení dle stěžovatele jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, o prodloužení územního rozhodnutí pozbylo platnosti.

[8] Stěžovatel dále namítal, že ačkoliv bylo v žalobních bodech poukazováno na pochybení ve vyvlastňovacím řízení, krajský soud se danou otázkou nezabýval, čímž zbavil stěžovatele právní ochrany. Stěžovatel je přesvědčen, že jednal v dobré víře, ale výklad vyvlastňovacího předpisu byl v rozporu s dobrými mravy a principem spravedlnosti, neboť při posouzení doručovací lhůty nebyl posouzen celý právní vývoj od roku 2004, přičemž zmeškání lhůty o 2 dny znamená ve vztahu k rozsáhlému vyvlastnění pozemků nepochybně hrubý zásah do majetku stěžovatele [pozn. NSS – tato námitka směřuje do řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 As 65/2018].

[9] Žalovaný ani žalobkyně b) se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že stěžovatel v posuzovaném případě kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přičemž takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst.

1 písm. e) s. ř. s., tedy o argumenty, proč neměla být žaloba odmítnuta a měla být namísto toho krajským soudem meritorně posouzena (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[12] Jelikož tedy kasační stížnost v daném případě nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. otázkou zákonnosti žalobami napadeného rozhodnutí žalovaného. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení může být toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele odmítl.

[13] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná. Neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí krajského soudu či jemu předcházející řízení trpělo vadami, jež by vedly ke zrušení tohoto rozhodnutí a k nimž by zdejší soud musel přihlédnout dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti.

[14] Jak již konstatoval krajský soud, rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, bylo doručováno veřejnou vyhláškou. V souladu s § 20 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 25 odst. 2 správního řádu bylo předmětné rozhodnutí účastníkům uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona doručeno dne 3. 8. 2011, tj. patnáctý den po vyvěšení na úřední desce toho obecního úřadu, kde byla vyhláška vyvěšena nejpozději (Městského úřadu Bystřice), konkrétně dne 19. 7. 2011. Oba žalobci přitom podali společné odvolání již dne 25. 7. 2011. Podle oznámení žalovaného ze dne 26. 9. 2012 žalobami napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 219291/2011/KUSK, kterým bylo odvolání žalobců zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno, nabylo právní moci dne 17. 12. 2011. Dvouměsíční lhůta k podání žaloby proti žalobami napadenému rozhodnutí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. tak uplynula nejpozději dne 17. 2. 2012. Podle razítka na poštovní obálce však žalobci podali společnou žalobu k poštovní přepravě až dne 9. 10. 2017; stěžovatel pak svou další žalobu podal k poštovní přepravě dne 16. 10. 2017. Obě žaloby tedy byly podány po uplynutí žalobní lhůty, přičemž podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty k podání žaloby nelze prominout. Krajskému soudu tedy, dle jeho slov, nezbylo než žaloby odmítnout jako opožděné dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením krajského soudu ztotožňuje.

[16] Stěžovatel uvedené skutečnosti ostatně ani nijak nerozporuje a nepoukazuje ani na jiná pochybení, jichž by se krajský soud při posouzení včasnosti žalob měl dopustit. Stěžovatel pouze v obecné rovině namítá, že krajský soud neprojednal veškeré jím uváděné

žalobní body. Tento postup krajského soudu je ovšem nutným důsledkem toho, že krajský soud neshledal podané žaloby věcně projednatelnými, a proto se tedy ani nemohl zabývat žalobními námitkami směřujícími do věci samé.

[17] Stejně tak nelze krajskému soudu vyčítat ani postup, kdy namísto žalobci označeného rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, č. j. 1625/11/Výst./-Če, vycházel z toho, že žaloby směřují proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 219291/2011/KUSK, jímž bylo odvolání žalobců zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Jak v napadeném usnesení krajský soud rovněž výslovně uvedl, odvolací rozhodnutí tvoří s rozhodnutím vydaným v prvním stupni z hlediska soudního přezkumu jeden celek, přičemž žalovaného v řízeních o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. určuje přímo zákon v § 69 s. ř. s., dle něhož „[ž]*alovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.*“. Vyšlo-li tedy v řízení najevo, že žalobci podali proti rozhodnutí I. stupně odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, krajský soud nikterak nepochybil, pokud za žalobami napadené rozhodnutí považoval právě rozhodnutí odvolacího orgánu, tj. žalovaného (srov. krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 – 48, jehož právní věta byla publikována pod č. 2646/2012 Sb. NSS, resp. již jemu předcházející usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 -56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS).

[18] Případné pochybení krajského soudu nelze spatřovat ani v tom, že vyloučil jednotlivá žalobou napadená rozhodnutí k samostatnému projednání. Takový postup plně odpovídá § 39 odst. 2 s. ř. s., který ponechává na předsedovi senátu, aby v případech, kdy žalobce žalobou napadá více rozhodnutí, posoudil, zda je jejich projednání ve společném řízení možné nebo vhodné. Pokud tedy krajský soud v usnesení ze dne 14. 11. 2017, č. j. 46 A 165/2017 – 10, shledal, že s ohledem na jiný předmět řízení a odlišný okruh účastníků a osob zúčastněných na řízení není společné projednání jednotlivých žalobou napadených rozhodnutí vhodné, postupoval zcela v souladu se zákonnou úpravou. Obdobné konstatování platí rovněž o usnesení krajského soudu ze dne 23. 1. 2018, č. j. 46 A 167/2017 – 24, jímž rozhodl o vyloučení žaloby stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 219291/2011/KUSK, a jejím spojení s žalobou stěžovatele a žalobkyně b) proti shodnému rozhodnutí (k tomu srov. též § 39 odst. 1 s. ř. s.). Navíc, pokud by nebyla i tato pozdější žaloba dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta pro opožděnost, musela by být odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro překážku litispendence. Konečně je třeba rovněž zdůraznit, že skutečnost, že byly předmětné žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 219291/2011/KUSK, vyloučeny z původně vedených řízení a následně spojeny ke společnému projednání, samozřejmě nebránila a ani nebrání krajskému soudu rozhodnout i o zbytku jednotlivých podání žalobců či stěžovatele.

[19] I kdyby ovšem krajský soud nepřistoupil k vyloučení předmětných žalob k samostatnému projednání, neměla by tato okolnost vliv na posouzení včasnosti žalob ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 219291/2011/KUSK. Bez ohledu na to, zda jsou žalobou napadená rozhodnutí soudem přezkoumávána společně v jednom řízení, anebo odděleně ve více řízeních, je totiž v každém případě nezbytné posuzovat splnění procesních podmínek projednatelnosti žaloby ve vztahu ke každému z napadených správních rozhodnutí samostatně. Ve vztahu ke každému z nich je tedy třeba mimo jiné

pokračování

zkoumat, zda se jedná o „*rozhodnutí*“ ve smyslu legislativní zkratky dle § 65 odst. 1 s. ř. s., příp. v dalším kroku, zda žaloba byla podána včasně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007 – 64, jehož právní věta byla publikována pod č. 2501/2012 Sb. NSS).

[20] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji na dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení mu však v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. června 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu